

Ağaç Ve İnsan

— seyhan · 24 Aralık 2016

Tomurcuksun sen
gün ve gün yeşillenir açarsın.
En masum mevsimler senindir,
yağmurlara kanmaz,
suya susarsın...

Yarınlara büyüsün yorulmadan koşar adım.
Adına toy denir.
Yaşanmışlıklarla yürüsün, coşar dalların
Tohumun soy verir...

Olgunlaşır bulutlarla yarışsın.
derken, sert rüzgarlar eser başında ,
dallarından yapraklar düşer, şaşarsın.
yağmurları da alırsın payına
hüzünlenir kanarsın...

kuşlar vardır en mahrem yuvanda
umutlanır sahiplenir, sevinirsin.
çakallar kurtlar,
çıyanlar yılanlar çıkar karşına
ve
en gizli günahlarını işlerler toprağın da
kızarsın
ama konuşamazsın.
gövden çatırdar kopar bir parçan da
yine de
susarsın...

sonra,
bakarsın bu olanlara
ve
döner yüzün dağlara

İşte koca çınar

özetle sen
yaşamsın..

bakana sadece yalın bir ağaç
görene ise bir can
Ondan da öte
bir insansın,
İNSAN...

Seyhan yılmaz